

Kirpinin Doğum Günü

Jane MEADOW

Kirpinin Doğum Günü

Jane MEADOW

Kirpi Hugo büyük bir meşe ağacının köklerinin altındaki sıcacık bir yuvada yaşıyordu. Yumuşak kahverengi dikenlerinin uçları krem rengiydi ve sabah havasını kokladığında kıpırdayan minicik siyah bir burnu vardı. Hugo sakın şeyleri severdi: yumuşak yosunları, sıcacık güneş ışıklarını ve akşamüstü ormanın sessizliğini. Yüksek sesler onu minik başını içine çekip sıkı, dikenli bir top olmaya iter.

Tavşan Poppy, Hugo'nun en yakın arkadaşıydı. Pembe içli uzun kulakları vardı ve yazın bile hep kırmızı örgü bir atkı takardı. Bir sabah Hugo'yu bir eğrelti otunun yanında tek başına oturmuş, endişeli görünürken buldu. "Doğum günüm yarın," dedi Hugo. "Büyük, gürültülü bir parti istemiyorum. Kalabalıklar beni küçücük hissettiriyor." Poppy yavaşça başını salladı ve patisini okşadı.

Poppy doğruca arkadaşlarına koştı. Ayı yavrusu Bramble yumuşak yeşil bir yelek giyerdi ve sırtında bir fener taşırdı. Baykuş Luna, boynuna bağlanmış küçük mavi bir kurdeleyle bir dalda tünemişti. "Hugo'ya kendisine uygun bir doğum günü lazım," dedi Poppy. "Sakin ve sevgi dolu bir şey." Bramble gülümsedi. "Tam da ne yapacağımızı biliyorum," dedi Luna bilgece.

O gece, Hugo yuvasında kıvrılmış uyurken, arkadaşlar ormanda parmak uçlarında yürüdüler. Ateş böcekleri karanlıkta minik fenerler gibi yanıp sönüyordu. Bramble geniş patileriyle usulca basarak sepet üstüne sepet taşıdı. Luna yolu kontrol etmek için önden uçtu. Poppy karşılaştığı her arkadaşına planı fısıldadı. Kimse ses çıkarmadı. Tek bir dal bile çıtırdamadı.

Luna onları ormanın derinliklerindeki gizli bir açıklığa götürdü. Gümüş ay ışığı, yumuşak çimenlerin üzerinde dökülmüş krema gibi birikmişti. "Burası mükemmel," diye fısıldadı Poppy. "Sessiz, açık ve kalabalık yollardan uzak." Bramble sepetlerini yere koydu ve alçak bir dala bir fener astı. Fener sıcacık ve altın rengi parladı. Açıklık, yıldızlardan yapılmış küçük, güvenli bir oda gibi hissettirdi.

Poppy bez meyve sepetini açtı ve işe koyuldu. Tatlı kırmızı meyveleri, dolgun böğürtlenleri ve minik altın renkli meyveleri küçük yaprak kaselere yerleştirdi. Elbette Hugo'nun en sevdiği meyvelerdi, çünkü Poppy her şeyi hatırlardı. Bramble çimenlerin üzerine yumuşak bir battaniye serdi ve geniş patisiyle düzeltti. Luna yukarıdan izliyordu, altın rengi gözleri parlıyordu.

Sonra arkadaşlar yumuşacık sürprizler eklediler. Luna battaniyenin kenarına beyaz çiçekler yerleştirdi. Bramble tam ortaya minicik bir yastık koydu, avuç içi büyüklüğündeki bir kirpi için tam da uygun. Poppy bir meyve kâsesinin etrafına küçük bir kurdele bağladı. "Gürültülü olmamalı," dedi. "Bağırma yok, korna yok, davul çalma yok. Sadece biz, ay ve yıldızlar."

Bütün gün arkadaşlar sırrı sakladılar. Bramble sepetleri bir kütüğün arkasına sakladı. Luna kafasında yumuşacık hikâyeler çalıştı. Poppy, Hugo'yu ziyaret etti ve "Ay doğunca yaşlı meşenin yanında buluşalım mı?" dedi. Hugo merakla başını salladı. Yuvarlak koyu gözleri kırpıştı. "Sadece sen mi?" diye sordu. "Göreceksin," dedi Poppy sıcak bir gülümsemeyle, kırmızı atkısına sımsıkı sarılarak.

Ay doğduğunda Hugo yuvasından süzüldü. Her zamanki gibi küçük örgü yaprak çantasını taşıyordu. Orman sakindi ve serindi. Cırcır böcekleri çimenlerde usulca şarkı söylüyordu. Poppy onu meşe ağacının yanında karşıladı ve patisinden tuttu. "Gözlerini kapat," diye fısıldadı. "Sana yol göstereceğim." Hugo gözlerini kapattı ve minik adımlarla onu takip etti.

Poppy "Gözlerini aç" diyene kadar yürüdüler. Hugo gözlerini kocaman açtı. İşte orada, gümüş açıklıkta, arkadaşları yumuşak bir battaniyenin üzerinde oturuyordu. Fenerler parlıyordu. Meyveler yaprak kaseleri doldurmuştu. Luna yukarıdaki bir dalda tünemişti ve Bramble geniş patisini usulca salladı. "Doğum günün kutlu olsun, Hugo," dediler hep birlikte yumuşak, mutlu seslerle.

Hugo dikenlerinin gevşediğini hissetti. Yuvarlak koyu gözleri parladı ve ışıldadı. Korna çalmadı. Kimse bağırmadı. Sessiz, yumuşak ve sıcacıktı, tıpkı onun gibi. "Bunu siz mi planladınız?" diye fısıldadı. "Benim için mi?" Poppy başını salladı. "Bir doğum günü, doğum günü kirpisine uygun olmalı," dedi. Hugo'nun minicik siyah burnu sevinçle kıpırdadı. Kendini çok sevilmiş hissetti.

Herkes battaniyede bir araya oturdu. Hugo en sevdiği meyveleri küçük yaprak kaselerden tek tek yedi. Suyu tatlıydı ve gece serindi. Bramble, oyuk bir ağaçta bal bulan uykucu bir ayı hakkında yumuşacık bir hikâye anlattı. Yumuşak sesi dostça bir mırıltı gibi gürledi. Hugo kulakları dikilmiş halde dinledi.

Sonra Luna yıldızlar hakkında sakın bir hikâye anlattı. "Çok uzun zaman önce," dedi, "ay en parlak yıldızları toplamış ve onlardan küçük, utangaç yaratıkları gözetlemelerini istemiş." Altın rengi gözleri yavaşça kırıştı. Hugo gökyüzüne baktı. Yıldızların onu gözetlediğini hissetti, sıcacık ve sevecen. Fenerler parlıyordu. Meyveler tatlıydı. Herkes gülümsüyordu.

Hikâyelerden sonra arkadaşlar rahat bir sessizlik içinde oturdular, cırcır böceklerini ve hafif rüzgârı dinlediler. Hugo ay ışığındaki pikniğe baktı ve içi ısındı. "Bu şimdiye kadar yaşadığım en güzel doğum günü," dedi usulca. "Onu sessiz yaptığınız için teşekkür ederim. Onu benim yaptığınız için teşekkür ederim." Arkadaşları ona gülümsedi.

Poppy ona usulca sarıldı. "En güzel doğum günleri özenle planlanır," dedi. Bramble başını salladı ve Luna yumuşak, mutlu bir ötüş çıkardı. Hugo arkadaşlarının onu iyi tanıdığını fark etti. Ona gürültülü bir parti vermemişlerdi. Ona yıldızların altında sakin, sessiz bir gece vermişlerdi, yumuşak kalbinin en çok istediği tam da buydu.

Hugo yaprak çantasına sarılarak ay ışığında eve yürüdü. Meyveleri, hikâyeleri ve onu neyin mutlu ettiğini bilen sevgili arkadaşlarını düşündü. Sevmek, sessiz yollarla bile olsa anlaşılmak demektir. Yuvasında kıvrıldı, sıcacık ve huzurlu. Dışarıda ateş böcekleri iyi geceler diye yanıp söndü ve ay usulca gülümsedi.